

καὶ οἱ λοιποὶ μύσται. Ὁ διευθύνων τὴν Νέαν Σκηνὴν θεατρῶνης, πολὺ ὀλίγα μετέδωκεν εἰς τοὺς μύστας· τὸ βίαιον τοῦ χαρακτηρὸς του, τὸ ἀπότομον τῶν τρόπων του, ἡ ἀπεριγράπτως ἀλαζονικὴ αὐτάρκειά του πιθανῶς δὲ καὶ ἡ ἄγνοιά του τῆς σκηνῆς, ἀποδίδουσιν ἐπιζήμιοι εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην μεθοδικῆς, συστηματικῆς διδασκαλίας, νεκροὺς μύστας. Οἱ φιλότιμοι οὗτοι νέοι διακαῶς ἐπιθυμῶν, ἔχοντες νὰ διακριθῶσι, ματαίως ἀναμένουσι φωτεινὴν καὶ ἀφωτισμένην χειρὶ γωγίαν παρ' ἀνθρώπου, περὶ ἄλλα μικροσυμπερόντα περισπωμένου, καὶ θυσιάζοντες τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν τοῦ θεάτρου εἰς τὸ φοβερόν του ἐγώ. Ὁ κ. Χρηστομᾶνος ἀποξενωθεὶς ἀπὸ πάντας τοὺς γνώστας τοῦ θεάτρου, ἀπαρνηθεὶς ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἰδεώδη τὰ ὁποῖα μὲ τὸσον στόμφον ὑπέσχετο εἰς τὴν ἱερὰν κόγχην, ἐμεῖνεν ὅ,τι πράγματι ἦτο ἐκ φύσεως, καθαρῶς θεατρικῶς ἐργολάβος, μὲ εἰδικὰς μόνον γνώσεις θαλαμοστόλου (l'apissier) εἰς ἃ, ὁμολογουμένως διεκρίθη. Διὰ τὸν ἀναμορφωτὴν αὐτὸν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου ἡ ποιότης τοῦ ἔργου εἶναι τι ἀσήμενον, ἡ ἀξία τῆς μεταφράσεως ὅπως δευτερεῖον (ἴδε καὶ μετάφρασιν Συζύγων Λεοντίνης) ὅλη ἡ σημασία τῆς ὑποκρίσεως ἔγκειται εἰς τὴν παρυσίαν καλοκομμένων ἐσθήτων μεταξωτῶν. Εὐνότητον λοιπὸν εἶναι ὅτι καὶ ἡ Νέα Σκηνὴ μεθ' ὅλην τὴν φιλοτιμίαν τῶν μυστῶν της καὶ τὰς σκηνοθετικὰς προσπαθείας, ἐξ ἀπόψεως θεατρικῆς τέχνης διέφευσε τὰς ἐπ' αὐτῆς ἐλπίδας, ἐξ αἰτίας τοῦ Διευθυντοῦ της, ὅστις ἀπὸ διευθυντοῦ δραματικοῦ θιάσου ἐξεφυλίσθη εἰς ῥάπτην κυριῶν.

Γ. Ἀναστασιάδης

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Ὁ ἐν Πάτραις ζωγράφος κ. Ἐπ. Θωμόπουλος νέον ἔργον ἀπεπεράτωσε, τὸ «Πρωτογέννητο». Ὁ πίναξ εἶναι ἀγροτικῆς ὑποθέσεως. Διὰ μέσου ἀπεξηραμένων κλημάτων διαφαίνονται τὰ βουνά, εἰς τὴν πεδιάδα δὲ βόσκει ἐν κοπᾷ, ἐνῶ μίᾳ χωριατοπούλᾳ κρατεῖ εἰς τὴν ἀγκάλῃν της ἕνα νεογέννητον ἄμνον, παρακολουθεῖται δὲ ἀπὸ τὴν προβατίναν, καὶ ἀπὸ μίαν παιδίσκη. Ὁ πίναξ εἶναι φυσικώτατος.

— Αἱ Ἰταλικαὶ ἐφημερίδες ἐξάιρουσι τὸ ἔκτακτον ζωγραφικὸν τάλαντον μιᾶς κορασίδος 13 ἐτῶν, ἐκ Γαλλίας, ἣτις σπουδάζει ἤδη εἰς Φλωρεντίαν. Ὀνομάζεται Σαπλὲν καὶ εἶναι θυγάτηρ τοῦ περιφήμου



Γ. Παυλίδου

Ψυχρολουσία

Γάλλου ζωγράφου. Ἡδὴ ἐτοιμάζει ἔργον διὰ τὸ Salon τῶν Παρισίων.

— Πλεῖσται μαθητρίαι τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν τεχνῶν ἐν Παρίσις θὰ λάβωσι μέρος ἐφέτος εἰς τὸν διαγωνισμόν γλυπτικῆς καὶ ζωγραφικῆς, ἡ ἐπιτυχία δὲ υερικῶν ἐξ αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν ἔκτακτον καλλιτεχνικὸν τάλαντον, εἶναι προφανές. Τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ μαθητρίαι ἀκολουθοῦσι σήμερον τὰ μαθήματα τῆς ζωγραφικῆς τοῦ κ. Φ. Οὐμβέρ, μέλους τοῦ Ἰνστιτούτου. Δέκα φοιτῶσι εἰς τὸ τοῦ κ. Μαρκέσε, προέδρου τῆς Ἀκαδημίας τῶν καλῶν τεχνῶν.

— Ἦνοιξεν ἐν Βιέννῃ ἡ ἐτήσια ἔκθεσις Secession, ἣν ἀποτελοῦν ἔργα τοῦ Κλίμτ. Ὁ Κλίμτ εἶναι ζωγράφος ἰσχυροῦ τάλαντου, ἀλλὰ μυλλιαρός. Τάσσεται ἐν Βιέννῃ μετὰ τὸν Μάχαρτ καὶ τὸν Κάουλθαχ, ἐν δὲ τῇ σχολῇ τῆς Secession θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς κορυφαίους. Ὁ Μπαϊκλιν ἐξάραξε τὸν δρόμον, ὃν ἠκολούθησαν ὁ Στούκ καὶ ὁ Κλίγκερ, ἥδη δὲ ὑπερβηματίζει ὁ Κλίμτ. Ὁ Κλίμτ εἶναι colorist, ἀλλ' ἀποφεύγει τὸν ἄφρονον χρωματισμόν. Ἀκολουθεῖ μᾶλλον τὰς γραμμὰς. Μὲ τῆς κτυπητῆς πινελιᾶς του φεύγει ἀπὸ τὴν διαφάνειαν καὶ περιβάλλεται ἕνα βαθὺν μυστικισμόν· εἶναι ὁ εἰσηγητὴς τῆς μουσικῆς τῶν χρωμάτων, εἰς ἣν τὸν ἀκολουθεῖ ἐκ τῶν Ἑλλήνων ὁ κ. Παρθένος. Ὁ Κλίμτ δὲν ἐνδιαφέρεται ἀν τὸν ἔννοσον, καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ εἰς τὰς τέχνας αὐτὴν μεμνημένοι ἀγωνίζονται νὰ τὸν ἐννοήσουν. Ἐξετέθησαν πίνακες μεγάλοι ἡ «Φιλοσοφία» ἡ «Ἱατρική», ἡ «Νομική», εἰς τοὺς ὁποίους ἡ τέχνη μὲ ἐπικὴν μεγαλοπρέπειαν ἀναπαρίσταται. Δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ὁ Κλίμτ ἀντιπροσωπεύει τὴν τραγωδίαν ἐν τῇ ζωγραφικῇ. Παράδειγμα, ἐκτός τῶν ἀνωτέρω ἔργων, καὶ ἡ «Ἀλήθεια» του. Εἰς τὴν «Νομικὴν» ἥτις εἶναι τὸ νεώτατον ἔργον του, εἰς γέρον κατὰδικος, γυμνός, ἐλευνὸς μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσαν καὶ τὰς χεῖρας δεδεμένας ὥσπερ, περιαιγής, περιβάλλεται διὰ πλοκάμων ἐνὸς τεραστίου πολυποδός, εἶδος θηρίου ἀπὸ τὴν Κόλασιν τοῦ Δάντου. Ὁ πολυπόδος, μὲ ἕνα σπινθηροβολοῦντα ὄφθαλμόν, φαίνεται ὡς νὰ θέλῃ νὰ συνθλάσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ γέροντος τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου περιβάλλουν οἱ πλοκάμοι του ὡς ὄφεις. Τὰ στήγματα τῶν πλοκάμων, χρυσίζοντα, φαίνονται ὡς ὄφθαλμοί. Ὅπισθεν τοῦ ἀπαίσιου αὐτοῦ συμπλέγματος, φαίνονται τρεῖς Ἑριννύες, ἰσχναί, φρικταί. Τὸ ὅλον περιβάλλει εἰς μαῦρος κύκλος, ὡς ὄριον τοῦ Ἀδου, ἔνθα τιμωρεῖται ἡ Ἀδικία. Ἀνωθεν μίᾳ λευκῇ γραμμῇ, ὡς γέφυρα ὑψοῦται, ἐνῶ κάτωθεν προκύπτουν δύο αὐστηραὶ μορφαὶ Ρωμαίων δικαστῶν. Ἀνωθεν τῆς λευκῆς γραμμῆς ἐπὶ τοίχῳ ἐκ πολυχρῶμων πλακῶν, εἰκονίζονται ψηφιδωτὰ ὁ Νόμος καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ μέσφ αὐτῶν αὐστηρά, εὐδυτενῆς ἐν χρυσῇ ἀμφίεσει, στηρίζουσα τὴν δεξιάν ἐπὶ ρομφαίας, ἡ Δικαιοσύνη.

— Ὁ ἐν Ἀθήναις ἱατρός κ. Δημητριάδης ἀπέκτισε ἀρχαιοτάτην εἰκόνα παριστώσαν τὴν φυγὴν τῆς Θεοτόκου εἰς Αἴγυπτον. Ἀγνωστον ἂν πρόκειται περὶ πρωτοτύπου ἢ ἀντιτύπου μεγάλου καλλιτέχνου τῆς Ἀναγεννήσεως.

ΓΛΥΠΤΙΚΗ

Αἱ διὰ τὸν ἀδριάντα τοῦ Παλαιολόγου εἰσφοραὶ διέκλπησαν ἕνεκα τῶν Μακεδονικῶν εἰσφορῶν. Συνελέγησαν μέχρι τοῦδε 43,000 δρχ. πρέπει ὅμως ἄλλαι τόσαι περίπου νὰ συλλεθῶσιν διὰ νὰ ἀπαρτισθῇ πρὸς ἀντάξιον τοιοῦτο ἀδριάντος. Ὁ διαγωνισμὸς ἔσται διεθνὴς ποῦ θὰ στηθῇ δὲν ἀπεφασίσθη ἐτι. Προφανῶς ὅμως ἡ μόνη ἀρμόζουσα θέσις εἶναι ἡ πλατεῖα τῶν Ἀνακτόρων.

— Ἐκ Δονδίνου ἀγγέλλεται ὅτι ὁ γλύπτης Ροδὲν ἐξέλεγχ προέδρος τῆς ἑταιρείας τῶν γλυπτῶν, ζωγρά-